

Üstad Ve Ali Himmet Berki

ÜSTAD VE ALİ HİMMET BERKİ

Ali Himmet Berki'nin torunu olan Kamil Eşfak Berki'nin İbrahim Eken ile yaptığı röportajdan bir kesit:

– Efendim öğrenmek istediğim bir husus da şudur: 1970'te Ankara'ya dedemlere gitmiştim. O yıl Çöle İnen Nur'u okuyordum. Dedem'in de Necip Fazıl'la tanışıp tanışmadığını, hem de Büyük Doğu'yu nasıl değerlendirdiğini merak ediyordum. Sordum dedeme. Bütün eski adamlar gibi yüzüme şöyle bir baktı. Kısaca söyleyeyim. Necip Fazıl'ın bir Mısır'a gitmek tarafı varmış. O gün dedeme ben “siz hiç hatıralarınızı yazmayı düşünmediniz mi?” diye sormuştum ve beni biraz haddini aşmış bulduğunu sanıyorum. Yüzü asılmıştı. Necip Fazıl gelmiş ve iki şey sormuş, biri bu Mısır'a gitmek. Bu konuda hatıranız varsa?

– Ben o konuyu hem Ali Himmet Hoca'dan hem de Necip Fazıl'dan biliyorum.

– Necip Fazıl ile görüşmelerinin yılını ben o zaman sormamışım. 1961 hapsinden sonra olabilir mi?

– O, 1945-50 arası olması lâzım. 1970'e doğru bir gün Üstad ile bu konuyu konuşmuştuk. “Abdülhakîm Arvasî Hz.leri de, Ali Himmet Berki de Mısır'a gitmesine cevaz vermemişlerdir. Ali Himmet Hoca da aşağı yukarı Abdülhakîm Arvasî'nin dediklerini söylemiş. Necip Fazıl demiş

ti ki: Ali Himmet Berki İslâmî esâsâta son derece vakıf olduğunu ve Temyiz [Yargıtay] azası olarak bütün medenî kanun maddelerini, “İslâm fıkında muhakeme ederek medenî kanun maddelerinde bu hükme uygun madde bularak hüküm verilmesi gerektiği yolunda düşünen bir hâkim, adalet de budur.

– Bu konuda Ali Himmet Berki'den neler dinlemiştiniz. Dedem Üstad'a: “Mısır'da çok kuvvetli âlimler vardır” cevap vermiş olduğunu söylemişti bana. Biraz da Necip Fazıl tarzının

Mısır'a uymayacağını anlatmış oluyor herhalde.

– Öyle de denebilir. Ali Himmet Berki'nin Necip Fazıl'a dedikleri asıl şudur: "Mücadele İslâm esasları içerisinde yapılır. İslâm esasları, evvelâ inanılır ondan sonra ifade edilir. Kadere inanmayan adam mücadele edemez.. Siz kaderi de değiştiremeyeceğine göre memleketin dışında mücadeleye devam arzusu ya korkaklığın yahut nefse itibarın ifadesidir. Kaide budur."

– Efendim, bu görüşme Necip Fazıl'ın yazılması gereken biyografisi bakımından da önem taşıyor diye düşünüyorum.

– Biyografi değil de menkabe olmalıdır. Menkabe metod itibarı ile bir ilimdir. Hadiseye hiç bir şey katılmaz. O hadisenin cereyanı esnasında bir takım zihinleri teşviş edecek şeyler çıkarılır. İbret alınacak tarzda zikrolunur.

– Ben izniniz ile deminki konuya dönmek istiyorum. Dedemin verdiği cevapta, biraz da sanki katı bir taraf yok mu? Gerçi Necip Fazıl herhangi bir alınma içinde olmamış, yirmi yıl sonra size anlatmış. Necip Fazıl bir edebiyat adamı ve şiir feyziyle bir mütefekkir. Sanırım Ali Himmet Hoca medrese disipliniyle esası ortaya koyuyor biraz çağ farkı hesaba katılmamış olmuyor mu?

– Size katılık gibi gelen Fatih medresesinin gelenekçi, muhafazakâr, ananeye sıkı sıkıya bağlı öğretimi ile ilgili bir keyfiyettir. Beyazıt medreseleri ise öyle değildir. Beyazıt ve Süleymani-ye'de modem eğilimler de bulunuyordu. Meselâ Elmalılı Hamdi Yazır büyük bir âlimdir, Hak Dini Kur'an Dili tefsiri malûm. Fakat Beyazıt medreseleri (ekolü)nden olduğu içindir ki Abdül-hamid'in hal'i fetvasınının kâtibidir de.

– Kavgalar kopuyordu herhal-de...

– Pek öyle sayılmaz. Farklı iki ekolün varlığı ilim hayatını canlı tutuyordu. Yoksa Fatih de Beyazıt da esasta çok kuvvetli eğitim ocaklarıdır.

– Necip Fazıl’la tanışmanız nasıl oldu?

– Rahmetli Üstad Necip Fazıl’la 1964’te Türkocağı’nda verdiği bir konferansta bir araya geldik. Konferansın başlığı Gençliğe Tavsiyeler idi. Üstad, konuşmasından sonra sohbette “konferansı nasıl buldunuz?” diye orada bulunanlara sormuştu. Bana da sordu. Ben de: “Üstad, neden böyle bir soru soruyorsunuz, bu ifade size yakışıyor mu?” şeklinde cevap verdim, siz Türkçe’yi en iyi kullanan, eşsiz bir hâkimiyetle kullanan birisiniz. Gençliğe cüretli olmayı tavsiyede bulundunuz. Halbuki bence cesaretli olmayı tavsiye etmeniz gerekirdi. Hadis-i Şerifte cüret ve zillet zemmedilmiştir. Üstad benim

bu cesaretimi beğendiğini belirterek, o düşündüğünü söyledi diyerek görüş belirtmenin değiren dikkat çekmiş oldu.

Kayseri’ye gelişlerinde hep yanında olurdum. Bir çok yazısını yayınlamadan bana göstermiştir. Bir ara İstanbul’da Karaköy iskelesinin karşısında Sermet

Han’da yazıhanem vardı, vapurdan çıkınca, bana uğrar ve sade kahvesini içerken: “Şunu bir oku da sonra kavga etmeyelim” derdi. 1973’te Türkiye’nin Manzarası yayınlandığı zaman, “Ebediyet dostum İbrahim Eken’e müşterek gözlüğümüzden Türkiye’nin Manzarası” diyerek imzalamıştı bana. 1974 koalisyonunuda bakanlar istişare olarak Necip Fazıl’a soruyorlardı. Hasan Aksay ve Oğuzhan Asiltürk, Mehmet Satoğlu “akşam misafirlerim var, senin de bulunman lâzım” dedi. O akşam Necip Fazıl, Hasan Aksay, Oğuzhan Asiltürk gelmişler. Hasan benim îlâhiyat’tan arkadaşımıdır. Üstad onların suallerine cevap veriyor, tavsiyelerde bulunuyor. Bir ara şöyle dedi: size tavsiyem Diyanet İşleri Başkanlığına İbrahim Eken’i getirmeniz-dir. Birden böyle dedi. Hasan bana “Üstad” diye hitab ederdi, çok memnun oldu, bu iş tamam gibi bir şeyler söyledi. Ben de çok yakın arkadaşım olan Hasan’a hitaben şöyle dedim: “sizler politikacısınız. Başkan değil sekreter istersiniz. Ben kötü sekreter olurum iyi sekreter olamam Hasan!” dedim. Hasan da : “Hayır, bütün yetki sende olacak”... “Hasan” dedim; Necip Fazıl da dinliyordu. “Siz

memleketi idare ediyor sanıyorsunuz; idare edildiğinizin farkında değilsiniz. Ben evet diyecek olsam, size bunu yaptırmazlar. Arkadaşlar ısrar ediyor, Necip Fazıl bey de kabul etmemi bekliyordu, bu durum karşısında: “Buyurun kendinizi denemeniz için kabul ediyorum.” Necip Fazıl da sevindi. Hasan Aksay: “Bugün Çarşamba... Pazartesi sizi Ankara’da bekliyorum” dedi. O Pazartesi geçti, bir pazartesi daha geçti fakat Hasan’dan haber yoktu. Arkadaşlar yine toplandı bana da haber verdiler, gittim. Hasan da gelmişti. Görür görmez bana:

“Yahu sen neymişsin be!” diyerek cebinden o ilk Çarşamba’nın Cuma’sının Le Monde gazetesini çıkardı. Ön yüzünde üç sütun üzerine bir haber: “Türkiye’de İslâm âleminin “en sivri adamı” Diyanet İşleri’nin başına getirilmek isteniyor!

O zaman Necip Fazıl ayağa kalktı ve beni kucakladı. Anladınız mı size neden “sizin gücünüz yetmez” dedi? Ve ekledi: “İşte buna imanın feraseti derler”.

– Batı’nın ne kadar organize olduğuna çarpıcı bir örnek de sizin bu yaşadığınız...

– (Gülümsüyor) Ben, Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu üyeliği görevimden emekli oldum tabii, ama hiç mü-tekâid olmadım. Elli yıldır daima hizmet etmeye çalıştım. Talebelerim var, onlara faydalı olmaya çalışıyorum. Ders, sohbet. Bir özelliğim vardır, iftihanmdır. Devrin âşıklarından birisiyim. Benim aşkım sünnet-i seniyledir. İbrahim Eken ismi bilinmek için. Asıl, mahlası “Kul” İbrahim olabilmektir benim için önemli olan. Ben hocalarımı çok sevdim, hocalarım da beni çok sevdiler. Sevgi gelişi güzel olmaz. Allah muhabbetinden kaynaklanan kalbin meyline sevgi diyoruz. Kaynağı Allah’a muhabbet olmayınca sevgi değil, şehvet olur o. Kulluk isimli kitabımızda bir çok husus izah edilmiştir.

– Efendim, buralara kadar zahmet ederek bizi ihya ettiniz. Dar zamanda vakit ayırdınız. Tevafuk oldu, Ali Himmet Berki ile Necip Fazıl Kısakürek görüşmesi aydınlarımız için bir sürpriz olacak. Teşekkür ederiz.

Üstad Ve Büyük Doğu

ÜSTAD VE BÜYÜK DOĞU

Şair Murat Kapkıner'in eski bir dergide (Yeryüzü) yayınlanan röportajından alıntı yapmak istiyorum. Büyük Doğu Mecmuası ile ilgili...

Şöle diyor Şair Murat Kapkıner kendisine yönelik bir soruya cevabında :

_ Büyük Doğuları bir kenara alalım bir kere. Çok farklı bir şeydi 0. 0 edebiyat dergisi değildi. Onu değil bizim edebiyat dergileriyle, hiç bir dergiyle kıyas edemeyiz. Büyük Doğu'nun yayın kurulunda benim arkadaşlarım vardı.

Bakın size bir anektod anlatayım, bir arkadaşım bana anlatmıştı. Bu arkadaş bir işi dolayısıyla Doğuya gidiyor. Sabahın erken saatlerinde şu an ismini hatırlayamadığım bir şehre ulaşıyor, ana caddede bir kuyruk görüyor , bu kuyruk bir gazete bayiiyle alakalı. Dikkatini çekiyor ve soruyor:_ Bu saatte burada ne arıyorsunuz? Aldığı cevap çok çarpıcı: "Bugün Büyük Doğu gelecek!"

_ Büyük Doğu öyle bir aksiyon icra ediyormuş ki; insanlar Doğu İllerinde bayide bekleyip kuyruk oluşturmurlarmış, dergi geleceği zaman. Ve gelince de hemen kapışılırmış. Muazzam bir tıraj ve bütün bir Türkiye'yi kapsıyor, tam bir aksiyon dergisi.

_ Evet insanların kara borsada şeker ya da yağ kuyruğunda beklemeleri gibi, bir dergi için bayide kuyruk olup

beklemeleri çok ilginç. Herhalde bu Büyük Doğu'dan başka hiç bir yayına nasip olmamıştır.

BİR ANEKDOT DAHA: 3 GÜN SONRA GÖRÜRSÜN!

_Mustafa Miyasoğlu'nun yıllar önce Vakit'de yazdığı bir yazıdan, çok ilginç bulduğum için ve sizlerle paylaşmak istediğim için arşivimden arayıp çıkardım , Aziz Gönüldaşlarım ;

Yazı şöyle başlıyor:

Necip Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu dergisini yayınlamaya başladığı 1943 ten ölüm tarihi olan 1983 yılına kadar aralıksız tam 40 yıl bir davanın sözcüsü olmuş, bu yolda bir çok çilelere katlanmıştır. Tek parti döneminde Matbuat Umum Müdürü imzası ile bir genelge yayınlanarak resmen "Allah ve ahlaktan bahsetmenin yasak" sayıldığı bir ortamda Hakk'ı tebliğ etmiştir. Şair ve tiyatro yazarı olarak resmen tanınmayı ve okul kitaplarına girmeyi önemsemeyişi , dünya nimetlerinden çoğunu terk edip hapse girmeyi göze almış bir şahsiyeti, bu günlerde 17. vefat yoldönümü vesilesiyle yeniden anmaya ve anlamaya çalışıyoruz.

Her nesilden pek çok insanın hidayetine vesile olan bu dava adamının ölümünden 1 hafta sonra kendi halinde bir vatandaş Büyük Doğu yayın evine gelerek başından geçen enteresan bir hadiseyi şöyle anlatıyor:

_"Bir hafta öncesine kadar Necip Fazıl'ı bilmediğim gibi dünyadan da habersiz yaşıyordum. Bir gece yarısı her zamanki adetim üzere, sarhoş bir halde Boğaz'daki banklardan birine oturmuş, denize bakıyordum.Suları yara yara bir Yunus balığı sahile yaklaştı, önümde ağzını açarak durdu. Ağzından beyaz sakallı heybetli bir insan başını çıkardı, eliyle beni işaret ederek; "3 gün sonra görürsün!"dedi ve kayboldu.

Ben artık 3 günlük ömrümün kaldığına hüküm ederek herşeyi bıraktım, tevbeye başladım ve Eyüp Sultan Mezarlığınının

çevresinden ayrılmadım.

Gerçekten 3 gün sonra , asker kordonu altında mezarlığa getirilen bir cenazenin defn edilmesine şahit oldum. Mezara indirilen ölünün yüzünü, son anda görmek isteyenler için açtılar ve bende sokulup baktım, tabii çok şaştım; çünkü 3 gün önce balığın azından çıkıp beni tehdit eden insan oydu ve Necip Fazıl olduğunu orada öğrendim.

Bir haftadan beride kitaplarını okuyorum. Üstad gider ayak beni de uyandırdı Allah ondan razı olsun.”

Üstad Ve Cemil Meriç

ÜSTAD VE CEMİL MERİÇ

Yine bir gün Cemil Meriç'in Erenköy'deki evine gittim. Daha önceden Cemil Meriç'in Üstad Necip Fazıl'ın yanına gittiğini duymuştum. Cemil bey diğer odadayken eşi Fevziye Hanım'a: Dün Necip Fazıl'ın yanına gittiğinizi duydum ve neler olduğunu çok merak ediyorum.” dedim.

Fevziye hanım: “Necip Fazıl, Cemil Meriç'e: “Cemil buzdağı gibisin. Tabanına varmak istiyorum, ulaşamıyorum.” dedi.

Cemil Meriç 'Bu Ülke'nin yeni baskısını NFK'ya gönderirken şunları yazmıştı: “Necip ve Fazıl Üstadıma” Aralarında fazla samimi bir hal olmasa da, bir dostluk vardı.

Bir gün Cemil Meriç'ten, kendisiyle Necip Fazıl'ı karşılaştırmasını istedim. O da: “Ben bilim adamıyım. O ise iman adamı. Kendisi çok dolu bir insan. Bütün ruhunu Arvasi inşa etmiş. Arvasi'yi çekerseniz, geriye bir şey kalmaz. Kendisine yaklaşmak istedim. Beraber çalışmak istedim. Fakat o istemiyor. Türkiye'de ben de dahil saf petrol alevi yoktur. Yani devamlı ısı ve ışık veren beyinler yoktur. Karanlığı daha da kesiflendiren şimşek pırıltıları vardır.”

Üstad Ve Çilesine Dair

ÜSTAD VE ÇİLESİNE DAİR

Benim bir tane doktorum olabilirdi; o da, tam 10 yıl evvel ölmüş, daha doğrusu ölümsüzlüğe geçmişti. Ankara'da, Keçiören'in ilçesinde, Bağlum köyünün mezarlığında, maddesiyle küçük bir kabre sığmış ve ruhaniyetiyle bütün Fezayı doldurmuştu. Alemin Fahri'nin maddi ve manevi büyük sülalesinden gelen, efendim ve mürşidim Abdülhakîm Efendi Hazretleri. Fakat ben, maddeye esir, âciz ve perişan adam, onun ruhaniyatını her an üzerimde bildiğim halde, dizlerime kapanmadığım ve ötelere bakan gözlerine dalamadığım için tesellimi bulamıyordum. Hattâ bu hâlimin, onun bir tasarrufu olduğuna inanıyor, dolayısıyla tesellimi hemen bulduracak bir itikat taşıyor, bu hâlimden, derdimden kurtulacağımı seziyor ve yine de itminan duygusuna geçemiyordum. Bakın siz tasarruf dediğim şeyin kuvvetine!...

Onu ilk tanıdığım zaman da büyük bir buhran geçirmiş ve sonunda "Çile" şiiriyle, "Bir Adam Yaratmak" piyesini yazmıştım. Şimdiki buhranımı ilkinden daha ağır görmeye başlıyordum. İlk buhran içinde, bana ettiği dua ve nasihatleri hatırlıyordum. Bir kere, derin bir vecd içinde, yüzüme bakmadan, ağlamaklı bir sesle şöyle buyurmuştu:

-Sen hasta olma!...

Daha sonra şöyle:

-Keşke bu kadar zeki olmasaydın!...

Ve şöyle:

-Allah seni iki cihanda aziz etsin!...

Hayallimde bunlar, gözyaşıyla kibleye dönüyor, ellerim açıyor ve yalvarıyorum:

-Allahım, sana açtığım bu eller, benim değil onun elleridir. Beni hasta etme!... Beni kafir saflarına rezil etme!... "Sen hasta olma!" diyen Efendimin duasını kabûl et!... Beni zeki yarattığın kadar ıstırabımı ver, fakat çaremi ve şifamı da lûtfet!... Beni iki cihanda aziz et!...

Nasihatleri içinde, bir de uyku emri vardı. Her gece sekiz, dokuz saat uyumam gerektiğini söylemişlerdi.

Bu mesele; uyku... İş, uyuyabilmekte... İnsan yiyen yatakta uyku...

Üstad Ve Turgut Özal

ÜSTAD VE TURGUT ÖZAL

- TURGUT ÖZAL

TAVSİYE VE TALİMATLAR

(Partisinin kuruluş döneminde, kendisini sık sık evinde ziyaret ederek fikirlerine başvuran Turgut ÖZAL'a yazdırdığı bir nottan bölümler)

MANZARA

Bugünkü manzara en büyük ümit ile en derin imkansızlığı kavuşturacak kadar çetindir. Yani asla parti kurmaktan vazgeçmenin şartları ile, vatan kurtarıcılığı mahiyetinde ince ve dahiyane bir stratejiye sahip bir parti kurma mecburiyeti bir araya gelmiş gibidir. Bu bakımdan askerî idarenin Partilere müsaadesi bayram yerinde eğlencelik satan çığırtnkanların hep birden ileriye atılması şeklinde mahrem manalara zıt bir rezalet ifade etmiştir. Cumhurbaşkanı'nın bu manzarayı "yerden mantar biter gibi" tabiri, esasta kendi

kendisini suçlandığı halde nasıl bir parti beklendiğini göstermesi noktasından yerindedir.

Tanzimat inkılabından beri Yeniçerilik hortlamakta devam etmiş ve aslında Avrupalı bir ithal malı olan ve dehasına malik bulunulmayan parti “Genç Osmanlılar”dan başlayarak “İttihat ve Terakki”, “Hürriyet ve İtilaf”, “Halk Partisi” ve etraflarındaki sürfe teşekküllerle beraber “Demokrat Parti”, “Adalet Partisi” ve yine etrafındakilerle beraber içten doğma, aslî ve orijinal bir köke ulaşamamış bir fesat ve tereddi ocağı rolünü oynamakta devam etmiştir. Bunun iç ve dış müessirlerini saymaya değmez. Fakat Batı Adamı'nın bizi içimizden devirmek ve çürütmek gayesi bütün bu partileşme cakasıyla yüzde yüz gerçekleşmiş ve nihayet bugünkü manzara doğmuştur. Bugünkü manzarada ana müessir, Demokrat Parti'nin işi inkılap çapında ele alamaması yüzünden Yeniçerilik ruhunun (sivil) insana karşı, ismine “Gece Baskını” dediğimiz bedavacı hareketiyle kendisini belirtir. Bu hareketin bütün oluş sebebi ise eski bir teşbihimizle “Yoğurttan bir hükümete mukavvadan hançer saplamak” marifetinden başka birşey olmamıştır. Hiçbir dünya görüşüne sahip olmıyan ve ne getirip ne götürdüğünü bilmeyen darbeci kadro dâvayı ezbere bir demokrasi düzenine bağlayıp bir kenara çekilmiş; ve işte ondan sonradır ki, bilhassa 1968 – 1980 arası müthiş bir hâile kopmuştur. Artık operet ihtilalleri halinde kapılar generallere açık tutulduğuna göre de 1980 teşebbüsü, hatta geç kalmış olarak meydana gelmiştir..

Bu meydana geliste, 1960'a göre fark şu kadarcıktır: 1960 kadrosunun hatalarını görmek ve ona göre hiçbir yanlışa düşmeksizin halk iradesinin en abes şekilde sahipliğine yeltenmek...

Böylece isminin başında Cumhurbaşkanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığını her cümle başında tekrar ettiren, kumpanyasına da aynı rolü oynatan misli ve menendi görülmemiş bir Devlet hezeyanı doğmuş oluyor.

YOL

Manzaranın ifade ettiği bu şartlar karşısında sırf dış politika alemine göstermelik diye çıkarılan Partiler reçetesinden hiçbir şey ümit etmemek lazımdır. Dış âlem gayet tabii olarak bu reçeteyi yutmayacak ve Türkiye'ye beslediği nefret hissini olup-bitenlere inanmış gibi görünerek devam ettirecektir. Askerî idare ise, "Ben parti-marti diye birşey takmam! Memleketi kuvvet kumandanları idare edecektir!" diyebilecek kadar cesaret ve samimiyet göstermeksizin saçma sapan olsa da rolünü sürdürmekten geri kalmayacaktır.

Bu yüzdendir ki, vatani kurtarma dâvasında her fedakarlığa hazır ve bir kök telakkiye malik bir Partiye düşen borç, kimya tabiriyle "renksiz, kokusuz, tatsız" bir dış yüz peçesi altında, her tarafa güler yüz göstererek gayesini kalbinde muhafaza etmek, fincancı katırlarını ürkütmemek ve fırsat doğduğu, günü geldiği zaman nihaî atılışa girmektir.

Şurası muhakkaktır ki, bugünkü idare, tanzimattan beri gelen sahte inkılaplara zıt köklü ve dünya ötesi bir telakkiye sahip bir Parti'ye asla tahammül edemez ve o partiyi labaratuarda muayene etmeksizin imha eder. İhya etmek için ne kadar ilim lazımsa imha için de o kadar cehalet kafidir.

İşte bütün bunları bilmek yeniden doğacak partinin strateji ve tabiyesini tayin etmekte biricik kıstas mevkiindedir.

İSİM

İsim bahsinde fazla bir koku vermeden (Nötr) olmak ve ideolojik mânada bir dâva sahibi olunmadığını göstermek şarttır. Buna rağmen dâvadan yana bazı izler de bulundurmamak yerinde olur.

12 isim takdim ediyorum:

Millî Güdüm

Toplum

Hizmet

Aydıntürk

Hak

Millî Kök

Hürriyet

Millî Düzen
Liberal
Millî Dâva
Doğruluş
Anadolu

Bu kelimelerin sonuna "Parti" ve "Partisi" eklerinin ilavesi gerekir. Seçmekte serbestsiniz.

TEŞKİLAT

34 İlde teşkilatlı olmak mecburiyeti karşısında fazla bölümlere ayrılarak her noktada zayıf kalmaktansa bu 34 şubeyi teşkilden sonra aralarından 10-15 kadarını seçip kat'i netice cephesi olarak faydalanmaya bakmak gerekir. Bugün için, sadece 4-5 aylık bir devre içinde partiye büyük bir başarı ümidi ile bakılamaz. Elverir ki, meclise kuvvetlice bir grupla girilebilinsin ve asıl ondan sonra büyük faaliyet başlasın...

Bu 4-5 aylık faaliyet içinde broşür, reklam, propaganda, slogan gibi halka nüfuz vasıtalarına pek büyük ehemmiyet atfetmek lazımdır. Bunların hususi ve emin kalemlere tevdi ve bir merkezden idaresi... Ayrı bir plan işi...

(.....)

Meclise belli başlı bir kadro ile girdikten sonra orduda ve bilhassa ordunun gençlik kademesinde yetiştirici ve geliştirici bir rol sahibi olmak başta gelir. Bu gençlik kademesini ifade eden rütbelere Yüzbaşı -Albay arasındadır. Ayrıca ve en başta mukaddesatçı ve Anadolucu yüksek tahsil gençliğini hedef tutmalı...

Bütün meclis ve hükümet faaliyetlerine karşı sırasında kaypak ve çevik, sırasında atak ve gözü kara olma zamanlarını son derece ayarlı bir gözle yürütmek icap eder. Bunlar (statik) olmaktan ziyade (dinamik) meseleler teşkil ettiği için kararlar daima muayyen zaman ve mekanlarda ittihaz edilmelidir.

Hemen her parti başına bir General eskisi çıkardığına göre

tavsiye edebileceğimiz emekliler arasında mazi ve şahsiyet sahibi tek insan Faik Türün Paşa'dır ve kendisi yüzde yüz tesir ve güdümümüz altındadır. Fakat bu zata doğrudan doğruya parti genel başkanlığı ve güdümcülüğü verilemez.

DIŞ POLİTİKA

Mukaddes gayeye erişmek için "El-harbü Hüd'atün" – Harp hiledir" kaidesince her yola başvurmak mübah ve hatta emir olduğuna göre, dış politikada partiyi desteklendirmek için Amerikan nüfuzunu kullanmak ve bu mağrur, aynı zamanda ahmak filin ağırlığından faydalanmak gerekir. Arap ve İslâm âlemiyle temasta Amerikalıları ve Sovyetleri gocundurmayacak bir edaya bürünmek başlıca hedeftir.

MALİ KAYNAK

Partinin kendi içinde bir havas zümresi dokumaya bakmalı ve kanunla yasaklanan yardımlara mukabil bir takım yan teşekküllerle bol para tedarikine girişmeye dikkat edilmelidir. Malum kodaman gazetelerde ümit yoktur. Gazete ve dergi gibi mevkutelerin kabil olup olmayacağını zaman ve mekan tayin edecektir. Bizim, çırıl çıplak isim ve hüviyetimizle peşinizde olduğumuzu göstermemeğe bilhassa dikkat olunmalı ve en mahrem temaslar neticesinde, meydan, tavsiye ettiklerimize bırakılmalıdır.

NETİCE

Netice olarak vecize şeklinde bir hükümle, Parti, başlangıçta bir solucan gibi kendisini araziye uydurarak ilerde tank halinde açacağı yolları her an düşünmek ve en "dinamik" çapta günü gününe tedbir sahibi olmak borcu altındadır.

Muvaffakiyet Allahdan...

Üstad Ve İnfak

ÜSTAD VE İNFAK

Selami Çalışkan anlatıyor...

“Yıl 1977. Üstad Necip Fazıl’ın evinde sohbetleyiz. Takım elbiseli, kravatlı bir adam geliyor. ‘Bunu filanca bey gönderdi’ deyip Üstad’a bir çanta takdim ediyor ve hemen gidiyor. Üstad oğluna sesleniyor: ‘Şu çantayı aç bakalım, içinde ne varmış’ diyor. Çanta açılıyor; ağzına kadar banknot dolu, hepsi binlik. ‘Tamam’ diyor Üstad, ‘Münasip bir yere kaldır’. Aradan beş-on dakika geçiyor. Yoksul olduğu hemen anlaşılan bir adam giriyor içeri. Maruzatı olduğu da hemen anlaşılıyor. ‘Buyur, ne istiyorsun?’ diye soruyor Üstad. ‘Efendim, ben Elazığ’dan geliyorum’ diyor adam; ‘Evim yandı, paraya ihtiyacım var.’ Üstad yine oğluna sesleniyor: ‘Deminki çantayı getir’ diyor. İçinden bir tanecik banknot bile almadan, para dolu çantayı mağdur misafirine uzatıyor. Adam çantayı alıyor, teşekkür ediyor ve gidiyor. Kaldığı yerden devam ediyor sohbet...”

İnönü’nün Ziyareti

İNÖNÜ’NÜN ZİYARETİ

1941 yılında bir gün, sabahın en erken saatinde kapım vuruluyor. Yatağımdan fırlayıp kapıyı açıyorum:

Resmî bir polis...

-Ne var, ne istiyorsunuz?

-En erken saatte Akademide bulunacaksınız!

-Ne münasebet? Bugün benim dersim yok!

-Emir böyle! Cumhurreisi Hazretleri geleceklermiş...

-Bunu tevkif emri gibi polisle mi bildirirler?

-Biz emir kuluyuz. Lutfen imza ediniz!

Akademide 80'lik eski hat hocalarından, 30'luk resim muallimlerine kadar bütün öğretim üyelerini, temizlik amelesi gibi tabura sokuyorlar, aynı hiza çizgisi üzerinde topluyorlar... Akademi talebesi Cumhurreisinin kapıda duran siyah otomobilinin kurşun geçmez camlarını hayretle seyrederken, "Şekâvetmeâb Efendimiz[*]" hocalar dizisini teftişe çıkıyor. Akademi Müdürü Burhan Toprak, ayrıca Mareşal Fevzi Paşa'nın damadı olmaktan gelen ürkek bir tonla, fakat sesi duyulsun diye avazı çıktığı kadar bağırarak öğretim üyelerini takdim ediyor:

-Fılan dersin hocası, falan!..

Çoğu bilgisiz ve muaşeret edebinden habersiz hocalar, "Şekâvetmeâb Efendimiz[*]"in heybetinden dona kalmış, ondan evvel ellerini uzatıyorlar; o da elektrik cereyanına kaptırıp hemen çekercesine elini uzatmasıyle beraber kaçiveriyor ve bana doğru ilerliyor.

-Necip Fazıl Kısakürek!.. Edebiyat..

İşitmemiş gibi elini kulağına götürüp takdimi tekrarlatıyor. Maksadı, bu arada takınacağı edayı bulmak için vakit kazanmaktır. Ben, büyükten gelmesini beklediğim için elimi uzatmıyorum. O da uzatmıyor ve yüksek geldiği için damı delinen atölyeden başı çıkmış, at üstündeki heykeline doğru yoluna devam ediyor.

Kendinden evvelki Devlet Reislerinin nerede ve ne biçimde heykeli varsa, aynına hatta daha şanlısına istekli olduğu malûmdur.

(Benim Gözümde Menderes'ten)

[*] Hakiki yazılışı Şevketmeab olan bu kelimeyi Üstad, zekice ve hiciv dolu bir şekilde İsmet İnönü için Şekavetmeab'a tahavvül ettirmiştir. Şevketmeab kelimesinin Yüce Padişah anlamına geldiği, Şekavet kelimesinin ise haydutluk, soygunculuk anlamlarını taşıdığı göz önünde bulundurulursa, Üstad, İnönü için taşı gediğine oturtacak bir sıfat bulmuştur

diyebiliriz. Bu durumda CHP için kullandığı şekavet ocağı tabiri de taş ve gedik hususunda yukarıda söylediğimize müsavidir.

Üstad Bediüzzaman'ın Üstad Necip Fazıl'a Nazariyetleri

ÜSTAD BEDIÜZZAMAN'IN ÜSTAD NECİP FAZIL'A NAZARİYETLERİ

Bediüzzaman'ın İstanbul muhakemesi sırasında bende kendini yakından görmek ve

İslâm yolunda çırpınan bu muhterem mücahidi göz ve kulak planında tanımak arzusu doğdu. Otel, kapısından itibaren Nur talebeleriyle doluydu. Kendimi haber verdim. Beni yukarı kata çıkardılar. O katta da hizmetine bakan talebeler... Bu gençlerin yüzlerinde ziyaretimden memnunluk duyduklarını ilan eden mânâlar... Beni, içinde, dar ve tek kişilik bir karyola bulunan bir odaya aldılar ve:

-İşte Necip Fazıl!;

Der gibi bir eda ile huzuruna çıkardılar.

Derinlerden bakan hummalı gözlerin hâkim olduğu sakalsız bir çehrede, içine kapanık

bir hâl... Heybet hissinden ziyade, davasına teslim olmuş çilekeş bir insan intibasını aldım.

Beni "Büyük Doğu" faaliyetimle tanıyorlar ve o tarihlerde henüz başlarında olduğum

hapislerimi biliyorlardı.

Bana iltifat ettiler ve aynen şu kelimeleri söylediler:

"-Seni Nur Risalesine 40 yıl hizmet etmiş (sene sayısını tam hatırlamıyorum; daha az veya daha çok olabilir) kabul ediyorum!"

Kendi kıymet hükümlerine göre bu gayet cömert iltifata teşekkürle mukabele edip huzurlarından ayrıldım ve ondan sonra kendilerini bir kere daha görmek fırsatına eremedim. İtiraf edeyim ki, beni 20 veya 40 yıl Nur Risalesine hizmet etmiş kabul etmelerindeki tevcih (sözle işaret etmesi) biraz garibime gitmişti. Ben Nur talebesi değildim ve olmama imkan yoktu. Benim kendisinde taktir ettiğim tek nokta küfre karşı mücadelesi ve düşman kutuplar üzerindeki iştirakimizdi. İslâmî kemâl davası ayrı mesele...

Necip Fazıl KISAKÜREK (R.Aleyh)

-Son Devrin Din Mazlumları-

S: 244 – 245

Üstad Hakkında Yazmaktan Kaçınmak

ÜSTAD HAKKINDA YAZMAKTAN KAÇINMAK

25 Mayıs 1983 Çarşamba günü Hakk'ın Rahmeti'ne kavuşan Üstâd Necip Fazıl Kısakürek'le ilk karşılaşmamız üniversiteye girdiğim 1966 yılına rastlarsa da, eserleri ve yazılarıyla ve özellikle "Büyük Doğu"suyla tanışıklığımız ta 1960 öncesine kadar gider. Ortaokul öğrenciliği sıralarımdan başlayarak 20 yılı aşkın bir zamandır Üstâd'ın eserlerini okuyup anlamaya çalışıyorum. Nerede onunla ilgili en küçük bir doküman bulsam onu titizlikle saklamak ve korumak, kendi içinde tasnif etmek, değerlendirmek, üzerinde düşünmek de en büyük zevklerim arasındadır. Yakın dostlarımdan bildiği gibi, bu yüzden elimde Üstâd hakkında yazılmış onbinlerce sayfa materyal birikti. Bu

çabamdan rahmetlik Üstâd'ın da haberi vardı. Birgün kendisine bunu açtığımda :

“Başkalarının yazdıklarını boşver, benim hakkımda sen yaz.” demişlerdi.

Toker Yayınları sahibi Yalçın Toker, “100 Büyük Edip – Şair” dizisi içinde, birçok kitabını bastığı Üstâd Necip Fazıl hakkında da bir tanıtma kitabı çıkarmak istiyordu. Bunu belki başkalarına da yaptığı gibi, bana da teklif etti. Fakat Üstâd hakkında kitap yazmak, hele 0 hayatta iken bunu gerçekleştirmek büyük bir cesaret işiydi, bir cür'etti. Tabiî bu korkulu işi ben de kabul edemedim. Hatta Yalçın Toker bu durumu 1970'li yıllarda birgün Yayınevi'nin yazıhanesinde Üstâd'a da söyledi. Kendisi hakkında yazmaktan sevenlerinin de kaçınması, neticede 0'nu yokluğa mahkum etmenin dostçası olmuyor muydu?

Biz gençlerin, yüzlercesinden daha enerjik ve daha aksiyon ruhu ile dolu olan Üstâd, Yayınevi sahibine, “Mademki benim hakkımda bir biyografi kitabı yazmayı kimse üzerine almıyor, o halde, ben yazayım.” demişti. Keşke yazsaydı. Belki en büyük şaheserlerden biri de o olurdu. Gerçi, ardından çile arkadaşı, Osman Yüksel'in de dediği gibi; “0 hiçbir boşluk bırakmadan, her tarafı ve her şeyi doldurarak gitti”, “0 ve Ben” ile “Babıâli” adlı hatıra kitaplarıyla otobiyografik nitelikteki “Aynadaki Yalan” ve henüz basılmamış olan ve yarım kalan “Kafa kağıdı” romanlarında, “Cinnet Mustatili”nde ve öteki biyografi eserlerinde kendi maddî ve mânevî hayatı hakkında bize çok değerli bilgiler bırakmamış değildi. Ama, on formalık bir “Hayatı, Sanatı ve Eserleri” kitabı herhalde edebiyatımızın en dikkate değer monografilerinden biri olurdu şüphesiz.

Tabiî bu olmadı. 1968'de onun hakkında bir ilk kitap çıktı. Bu, A.Arif Bülendoğlu'nun hazırladığı “Necip Fazıl Kısakürek, Şiiri, Sanatı, Aksiyonu”dur. On formalık bu kitapta, kısa bir girişten sonra onun şiiri sanatı, tiyatro eserleri ve çeşitli yönlerini inceleyen muhtelif yazarlara ait çeşitli yazılar bulunmaktadır. Bu kitabın oluşumunda Edebiyat Fakültesi öğrencisi olarak beraber bulunduğumuz Mustafa Miyasoğlu ile benim de katkılarım olmuştur.

Üstâd hakkında daha sonra Hasan Çebi'nin "Tiyatro Eserlerinde Madde ve Manada Necip Fazıl" adlı bir master çalışması yayınlandı.

Benim öteden beri dile getirdiğim bir iddiam vardır.. Necip Fazıl anlaşılman ve yorumlanmadan ne edebiyatımızda ne de fikriyatımızda büyük bir atılım gerçekleştirmek mümkün değildir. O, hayatı ve eserleri kadar, uyandırdığı yankılarla da bir bütündür. Bu bakımdan, onun hakkında yazılan her yazı, hakkında daha önce yazılmışlar bilinmediği sürece eksik ve yarım kalmaya mahkumdur. Ki, Necip Fazıl, 1925'lerden bilhassa 1950'lere kadar Türk Edebiyatı'nda ve Matbuat'ında belki hakkında en çok yazılan ve konuşulan kişilerin başında gelir. Hele hele, onun şiirleri ve tiyatro eserleri üstüne yazılan yüzlerce yazı Türk Tenkit Edebiyatı'nın gelişmesine de büyük hizmetler ifâ etmiştir. Şiiri, Tiyatrosu, Meşhur "Ağaç" ve "Büyük Doğu" dergileri, öteki kitapları, siyasî ve ideolojik faaliyetleriyle Türk Toplumunda büyük bir fonksiyon icrâ eden Necip Fazıl Kısakürek, Cumhuriyet Dönemi Türkiye'sinin en büyük fikir ve sanat olayıdır. Biz, bu önemli olayı bütün boyutlarıyla ele alıp incelemesek dünya görüşü ve sanatımız açısından nereye varabiliriz? Maalesef, Türkiye'de Necip Fazıl çözümlenmeden zincirin daha sonraki halkası durumundaki Sezai Karakoç hakkında iki inceleme kitabı birden yayınlandı. Aslında, bu konudaki çalışmaları yeterli ve çok gördüğüm için söylemiyorum bunu. Demek istediğim, Cumhuriyet Devri Türk fikir ve sanat hayatının kenet taşı Necip Fazıl incelenmeden bu dönemde yaşayan hiçbir sanatçının ve fikir adamının gerçek yerine ve değerine oturtulamayacağıdır.

(Bekir OĞUZBAŞARAN – NECİP FAZİL'İN ŞİİRİ)

Üstâd Mahkemedede!

ÜSTÂD MAHKEMEDE!

Mahkemelerdeki müdafaa ve taktiği şahaneydi. Kendisi en katı kelimelerle en mücerret gerçekleri anlatmakta üstâd idi. Bir başyazarı anlatan yazıda “Sen beş kere namussuzsun” demişti. Başyazar mahkemeye koştu. Sanık sandalyesinde Necip Fazıl şunları söylüyordu:

-Benim yazımda isim yok. Ben beş kere namussuz bir insandan bahsediyorum bu yazıda. Müştekinin şikâyet hakkı doğması ve müdahalesinin kabulü için kendisi önce o beş kere namussuz adamın kendisi olduğunu ispat etmesi gerekir.

Yazıda kendi ismi geçmediği halde ismi geçmişcesine başarıyla anlatılan başyazar; dikkatsizliğine ve Üstâd Necip Fazıl'ın hukukî zeka ve seviyesine kurban gitmiş, dâvâ düşmüştü.

(Kaynak: Vakit Gazetesi, Yaşar DEĞİRMENCİ)